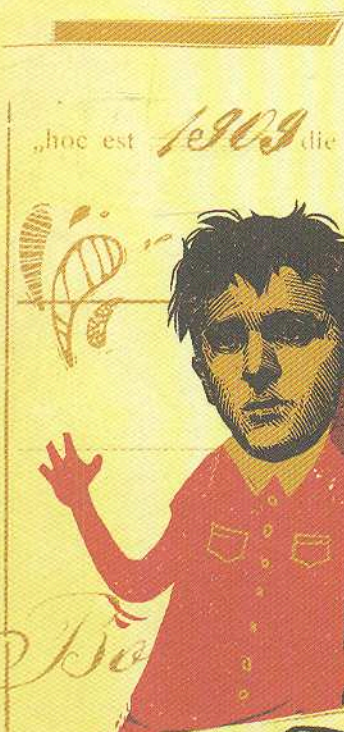

Антонич

прізвище

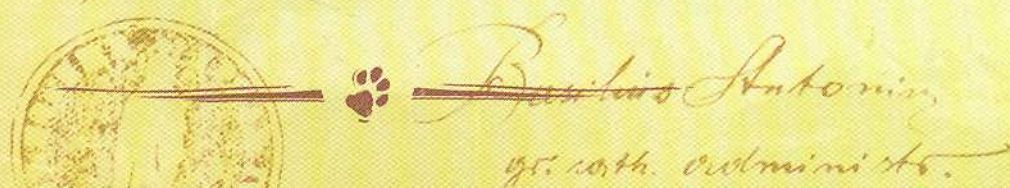
Богдан Ігор – єдиний, хто народився з прізвищем Антонич. Дітей у нього не було, тож і прізвища свого поет не передав нікому. А справжнє прізвище їхнього роду було *Кот*, що лемківською говіркою означає «кіт».

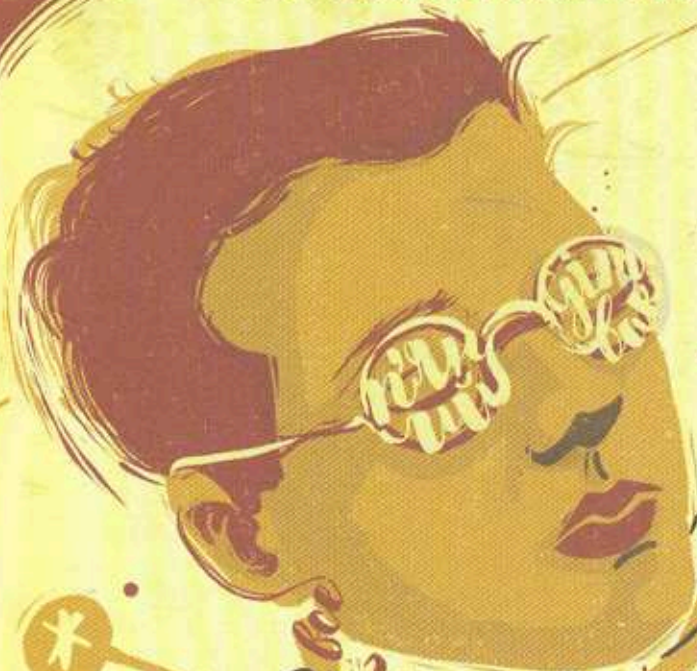
*Testimonium
ortus et baptismi.*

Богдан ~~Кот~~ Антонич

Отже, якби все було по-іншому, то наш улюблений поет називався би Богдан Кот. Та коли його батько Василь готувався стати священиком, вирішив змінити прізвище. За тодішніми уявленнями, *Кот* було не зовсім поважне прізвище як для священика. А прізвище *Антонич* – утворене від імені Василевого тата, а Богданового діда – Анто-на. Тому, хоч і штучне, воно все-таки має певне родинне коріння.

Автопортрет

Автобіографія

За спо-
кервіч
Сенків
Захондені
Сошиєві
Життя
прозаїки
Микола
Сенків

* Автопортрет

Автопортрети найбільше люблять малярі. Антонич не став малярем, хоча, коли навчався в гімназії, активно малював. Натомість любов до автопортрета відобразилась у його поезії. Одні з найвідоміших його віршів – це «Автобіографія», а також «Автопортрет», яким розпочинається збірка «Три перстені». Пишучи

про себе, Антонич насправді розповідає різні історії: про те, як вчився пізнавати природу, складати вірші, про те, що виростав серед гір і любив пісні. Бо коли розповідаємо про себе, то ділимося пережитим, чимось дуже важливим для нас, – і тоді наша історія стає справжньою та щирою.

Бортятин

село Мостиського району
Львівської області

Останнє місце парафіяльного служіння отця Василя Антонича – поетового батька. Туди Богдан Ігор любив навідуватися, вже ставши студентом, і надалі, почувався там комфортно й спокійно. В одному з листів поет признається, що з радістю проміняв би міські клопоти на затишну ауру сільської тиші, де «написав би не один новий вірш».

Батьки

І мама, і тато письменника походили з різних сіл Лемківщини, були діяльними, творчими людьми, з живим інтересом до всього українського. Богдан Ігор був їхнім єдиним сином, одинаком. Антоничі не виховували малого Богдана за якимись спеціальними програмами, а власним прикладом та атмосферою вдома прищеплювали любов до людей та цікавість до навколишнього світу.

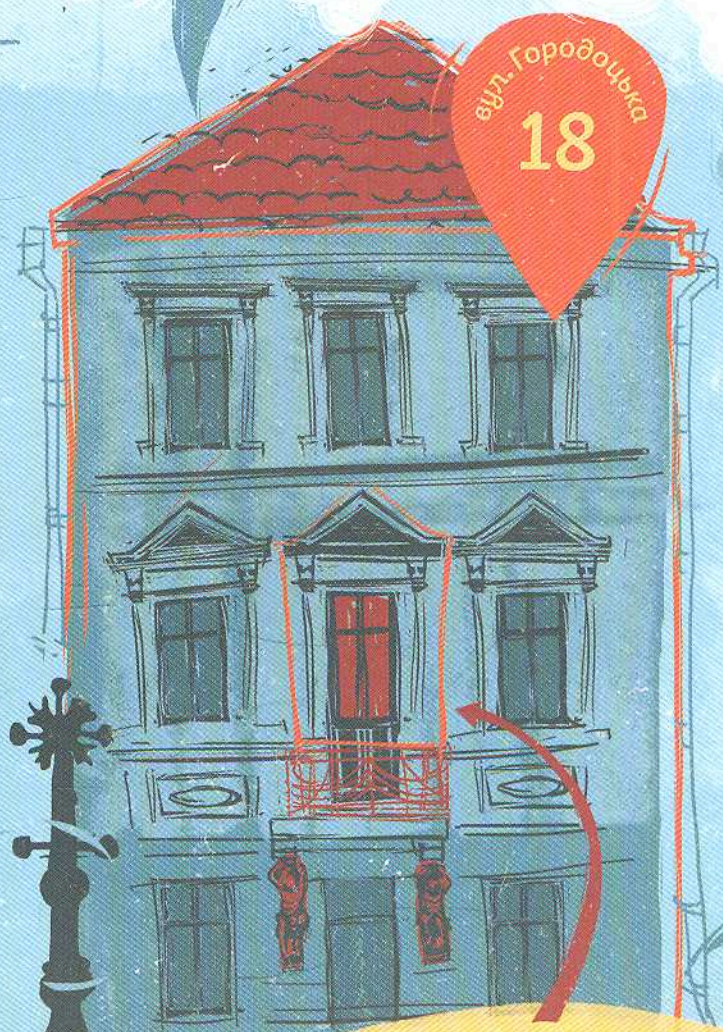

Будинок

вул. Городоцька, 50
(колись — 18), навпроти
Святоюрської гори у Львові

Антонич жив у помешканні свого дядька з його родиною. Після дядькової смерті хлопець нікуди не переїхав і ним опікувалася дядькова дружина, яку він називав тетою. З Антоничевого вікна видно було Святоюрську гору та храм святого Юра. А саме розташування будинку можна вважати символічним. Якщо вийти з нього і повернути праворуч, то за хвилин 10–15 дійдемо до головного залізничного вокзалу — звідти розпочинався шлях до Бортятинна, батьківського дому Богдана Ігоря. Позаду будинку — вулиця Шевченка (раніше Янівська). Вона веде до Янівського цвинтаря — останнього дому, де Богдан Ігор знайшов місце вічного спочинку.

вул. Городоцька
18

тут живе Антонич

ВОКЗАЛ

Бог

Антонич був віруючою людиною

Його часто називають пантеїстом — тобто людиною, яка вважає, що Бог існує в усьому, що Він створив. Наприклад, у рослинах, травах, деревах, звірятах, людях, стихіях. Тому контактуючи зі всім живим, з усією природою, ми контактуємо з Богом.

Углиб, аж до коріння все отут сповня
рослинний бог кохання
первісний і чистий.

